

Sygn. akt IV CSK 630/13

POSTANOWIENIE

Dnia 10 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku K. M.
przy uczestnictwie R. M. i A. M.
o wpis,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 10 kwietnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni i uczestnika postępowania R. M.
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 8 maja 2013 r., sygn. akt XVI Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, a cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w punkcie pierwszym tego artykułu należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, niepubl.). Odwołanie się do przesłanki opisanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga natomiast wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepubl.).

W ocenie Sądu Najwyższego powołane przesłanki nie zostały wykazane. Potrzeba wykładni przepisów prawnych w zakresie art. 626⁸ § 2 k.p.c. i art. 626⁹ k.p.c. nie zachodzi, bo zakres kognicji sądu wieczystoksięgowego oraz przesłanki odmowy wpisu do księgi wieczystej były wielokrotnie przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, który wyraził jednolity pogląd, że kognicja ta jest ograniczona do badania treści wniosku o wpis, jego formy, dołączonych do wniosku dokumentów oraz treści księgi wieczystej, przy czym nie ma charakteru formalnego i czynność prawna stanowiąca podstawę wpisu powinna być badana pod względem jej

skuteczności materialnej w granicach określonych art. 626⁸ § 2 k.p.c. Przeszkoda do dokonania wpisu zachodzi, w rozumieniu art. 626⁹ k.p.c., wówczas gdy przedstawione dokumenty uzasadniają wpis ale badanie w ramach ograniczonej kognicji nie pozwala na pozytywne rozstrzygnięcie z innych przyczyn (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 1999 r., II CKN 591/98, OSNC z 2000 r., nr 7-8, poz. 131, z dnia 17 lipca 2008 r., II CSK 115/08, z dnia 12 kwietnia 2013, IV CSK 515/12 i orzeczenia w nim powołane, z dnia 18 czerwca 2009 r., II CSK 4/09 - nie publ. Przekroczenie kognicji przez sąd wieczystoksięgowy należy do kategorii stosowania prawa a nie jego wykładni. Ponadto powiązanie z wymienionymi przepisami art. 31 u.k.w.h. bez wskazania paragrafu i art. 42 k.r.i.o. dotyczącego wyłączenia możliwości zaspokojenia się wierzyciela z udziału małżonka w czasie trwania wspólności ustawowej powoduje bezprzedmiotowość wykładni dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Wskazane zagadnienie prawne także nie dotyczy przedmiotu sprawy, jako że odnosi się do zagadnienia dokumentów stanowiących podstawę wpisu w księdze wieczystej współwłasności w częściach ułamkowych na rzecz małżonków, podczas gdy w sprawie niniejszej wpis udziału we współwłasności dotyczy osoby trzeciej. Skarżąca nie wskazała jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jej oczywistej zasadności, a zatem ocena, czy nastąpiło kwalifikowane, niewątpliwe i widoczne *prima facie* naruszenie przepisów prawa stanowiących podstawę skargi, usuwa się spod zakresu badania Sądu Najwyższego.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., o kosztach nie orzekając, wniosek uczestniczki o ich zasądzenie dotyczył bowiem innego etapu postępowania kasacyjnego.

[aw]

jw